

РЕШЕНИЕ

№ 705

гр. София, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Ст. Атанасов

Членове: Атанас Н. Атанасов
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Силва Д. Абаджиева
като разгледа докладваното от Калина В. Станчева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100602872 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С присъда № 20225506 от 23.12.2021 г., по НЧХД № 12798/2021 г., Софийски районен съд – Наказателно отделение (СРС-НО), 19-ти състав е признал подсъдимия В. И. И. за виновен в това, че на 25.02.2018 г. около 02:00 часа в гр. София, ул. „**** П“ *** на етаж втори, пред апартамент № 9, чрез нанасяне на удари с юмрук в областта на лявата част на лицето и дране по шията на частния тъжител Н. В. Л., с което му били причинени следните травматични увреждания: цепковидна разкъсно-контузна рана с дъговидна форма, съчетана с контузия с травматичен оток и кръвонасядане в тази област, контузия с оток и кръвонасядане на лявата скулова /ябълчна/ област, контузия с оток и кръвонасядане на носната пирамида в горните 2/3 повече вляво, подобна находка /разкъсно-контузна рана и контузия/ по предна повърхност на брадичката, продълговато кръвонасядане по предната повърхност на шията, ориентирано косо, отляво надясно и отгоре надолу, което е причинило на частния тъжител Н. В. Л. временно разстройство на

здравето, неопасно за живота, извън случаите на чл.128 и 129 от НК – престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 78А, ал. 1 от НК го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева /две хиляди/.

Със същата присъда и на основание чл. 189, ал. 3 НПК, съдът е решил въпроса за разноските, като подсъдимият И. е осъден да заплати на частния тъжител Л. сторените от последния деловодни разноси, включително за адвокатско възнаграждение, в общ размер на 1013, 90 лева /хиляда и тринадесет лева и деветдесет стотинки/, а в полза на държавата, по сметка на СРС, разноси за възнаграждение на вещи лица – 1995,90 /хиляда деветстотин деветдесет и пет лева и деветдесет стотинки/. На основание чл. 190, ал. 2 НПК, съдът е осъдил подсъдимото лице да заплати 5 лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Недоволен от така постановената присъда е останал подсъдимият В. И. И., който в срока по чл. 319, ал. 1 НПК, лично и чрез адв. А. М., надлежно упълномощен за въззивната инстанция /л. 29 от настоящото дело/, е подал въззивна жалба с допълнение. В нея се твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна и незаконосъобразна. Претендира се превратно тълкуване на събрания от първата съдебна инстанция доказателствен материал. Възражава се срещу доводите на районния съд, че деянието не е извършено при условията на неизбежна отбрана, без превишаване пределите на същата. В тази връзка се позовава на физиката на частния тъжител, който бил по-висок, по-тежък и по-силен от подсъдимия. Застъпва се, че единствено възможният извод от установената фактическа обстановка, е, че удар от страна на подсъдимия действително е имало, но същият не бил с достатъчен интензитет, че да може да предизвика твърдените в тъжбата травми. Освен това, ударът бил нанесен с цел неизбежна отбрана – за да се защити от непосредствено противоправно нападение личността на отбраняващия се, чрез причиняване вреди на нападателя в рамките на необходимите предели. Твърди се, че подсъдимият е защитил М. И.а и себе си. С оглед всичко изложено, се желае отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за невинен по повдигнатото му обвинение, а частният тъжител – осъден за сторените по делото разноси.

С подадената въззивна жалба с допълнение не се правят искания за

събиране на доказателства от въззивния съд.

В закрито заседание на 28.07.2022 г., въззивният съд, по реда на чл. 327 от НПК, прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не е необходим разпитът на подсъдимия. Намери, също така, че не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по чл. 313 и чл. 314 от НПК и правилното решаване на делото.

В откритото съдебно заседание, проведено на 10.10.2022 г., подсъдимият И. се явява лично и с адв. М., като поддържа така подадената жалба с допълнение. Намира присъдата на първоинстанционния съд за неправилна и незаконосъобразна, поради което пледира за отмяната □. Защитата претендира, че районният съд не е анализирал констатираните в устните доказателствени средстава противоречия. На второ място, сочи, че несъответствия има и досежно твърденията на тъжителя за характера и вида на причинените му телесни увреждания. Апелира се да бъде отдадено нужното внимание на факта, че тъжителят и приятелят му Ю. били във видимо нетрезво състояние, в който смисъл са и показанията на свидетеля И.н Б. /полицай/. Акцентираща се, че първостепенният съд тенденциозно не е ценил показанията на жената, с която подсъдимият живее на семейни начала, майка ѝ, както и на свидетелката Ч.. Счита, че при положение, че нито един свидетел не е видял подсъдимия да удря тъжителя и да му причинява заявените от последния телесни увреждания, би било неправилно да бъде постановена осъдителна присъда. Претендира разноски, за което представя списък.

Упълномощеният повереник на частния тъжител Н. Л. – адв. И. С., САК, пледира присъдата на СРС да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна. Навежда доводи, че първоинстанционният съд правилно е установил релевантните факти и обстоятелства по делото и въз основа на същите е формирал единствено възможния извод за наличие на еднопосочни доказателства подсъдимият да е осъществил състав на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК спрямо подзащитния ѝ. Оспорва инвокираното в жалбата възражение относно допуснати от първоинстанционния съд нарушения при формиране на вътрешното му убеждение. Моли се за потвърждаване на атакуваната присъда. Претендират се разноски за въззивната съдебна

инстанция, за което се прилага списък.

Частният тъжител Н. В. Л. препраща към казаното от неговия повереник.

Подсъдимият В. И. И. при упражняване правото си на лична защита и последна дума, моли да бъде признат за невинен.

Софийски градски съд, след цялостна проверка на събрания фактически и доказателствен материал, след неговото обсъждане, както поотделно, така и в съвкупност, и при пределите, установени в чл. 314 НПК, като провери на осн. чл. 313 НПК правилността на присъдата, намира въззивната жалба за допустима, доколкото е предявена от надлежна страна с право и интерес от търсената защита, и като такава следва да бъде разгледана.

Въззивният съд, при самостоятелния си прочит на данните по делото, намери фактическата обстановка, описана в мотивите на присъдата за правилно установена, изградена въз основа на обективен анализ на всички събрани по делото доказателства, коментирани в тяхната съвкупност. Въз основа на достъпните и възможни за събиране гласни и писмени доказателства, съдът е стигнал до единствен и непротиворечив извод относно виновността на подсъдимия И.. При самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, настоящата инстанция не намери основания за промяна на фактическата обстановка по делото, която е следната:

Подсъдимият В. И. И. е роден на 11.01.1982 г. в гр. София, български гражданин, висше образование, работи като управител, с адрес ул. „Княз А. I“ № 10, **, ****, ап. № 8, ЕГН: *****, неосъждан, с положителни характеристични данни. С решение по НАХД №3535/2002 г., на СРС, НО, 94 състав, влязло в законна сила на 11.06.2002 г., същият е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „глоба“ за престъпление по чл.343Б, ал.1 от НК на основание чл.78А от НК.

Подсъдимият (подс.) И. и частният тъжител (ЧТ) Л. живеят в една и съща кооперация, находяща се в гр. София, ул. „**** II“ ***, на един и същ етаж – втори. Дватамата не поддържали добри междусъседски отношения, а тъкмо обратното. Често повод за словесен конфликт между тях ставал шумът, който тъжителят Л. предизвиквал, доколкото апартаментите им били

непосредствено един до друг, а подсъдимият И. имал и две малки деца.

На 24.02.2018 г. на гости на ЧТ Л. бил негов познат - свидетелят (св.) Ю.Я., който трябвало да монтира осветителни тела в дома му. Към 20:00 часа двамата решили да се почерпят за свършената работа – седнали в хола, сипали си ракия, гледали филм, като едновременно с това пуснали силна музика.

Силната музика, която идвала от апартамента на тъжителя в малките часове на нощта на 25.02.2018 г. /след 00:00 часа/, подразнила и притеснила подс. И., понеже последният се разтревожил, че двете му малки деца ще се събудят. Затова той решил да се заеме лично и да прекрати шумотевицата, като спре подаването на електроенергия до апартамента на частния тъжител. Отишъл до електрическото табло и спрял осветлението в дома на тъжителя Л.. Така подаването на електричество до жилището на частния тъжител било преустановено, което озадачило последния и неговия гостенин.

Малко след това, се чул силен тропот по входната врата на апартамента на ЧТ, който излязъл, за да провери какво става. На вратата бил посрещнат от подс. И., който бил подчертано раздразнен от ситуацията и нападнал вербално и физически тъжителя. Зад подсъдимия, на стълбищната площадка на етажа, стояла жена му – свидетелят М. И.а и нейната майка – свидетелят Б. И.а. Тъжителят, ударен от подсъдимия, залитнал назад и едва не паднал, като се облегнал на закачалката в кридора, паднали очилата му и се счупили.

Свидетелят Я. чул разправата между съседите и тръгнал към коридора, за да провери какво се случва. На входната врата на апартамента на неговия познат, видял подсъдимия И., който отправял словесни заплахи и обиди към първия – че ще го изгони от кооперацията, че заради него децата му не могат да спят, че е наркоман и алкохолик. Свидетелят Я. също застанал на осветената площадка между апартаментите, като избутал подсъдимия /“младежа“/ и се опитал да успокои създалата се ситуация.

Междувременно, разразилата се междусъседска свада била чута и от свидетеля София Ч., която живеела на горния етаж в същата жилищна сграда. Тя се събудила от виковете, като разпознала гласа на ЧТ, на подсъдимия, на свидетеля М. И.а, а освен това дочула и плач на едното дете на последните двама. Свидетелката станала и се запътила тихо към стълбищната площадка,

за да провери какво се случва. Разказва, че не е имала пряк визуален контакт, понеже била на горната стълбищна площадка, но чувала силни викове – на тъжителя Л., който ругаел на висок тон и се заканвал на семейство И.и, на подсъдимия И., който крещял „Остави я, махни се, дръпни се!“ и на свидетеля М. И.а, която викала „Стига, спри!“. Възприела, че нещата са сериозни и, за да не събуди сина и снаха си, с които живеела заедно, решила да се прибере. Съобщава, че частният тъжител неведнъж е ставал повод за създаване на конфликтна ситуация, включително и с нейното семейство през месец март, 2017 година.

Свидетелят М. И.а дърпала мъжа си – подсъдимия И., за да го отдалечи от тъжителя Л.. Докато траела суматохата между съседите, свидетелят Я. направил опит да се извини на подсъдимия, понеже осъзнавал, че музиката, която били пуснали в апартамента на Л., е доста силна. Това извинение не се харесало на тъжителя, който попитал „Какъв си ти да се извиняваш?“.

В този момент подс. И. хванал ЧТ Л. за врата и го съборил на земята, станало боричкане между двамата. В блъсканицата от чантичката, която подсъдимият носел, изпаднал мобилният му телефон. Подсъдимият нанесъл няколко удара върху лицето на Л., докато последният лежал на земята. На лицето на ЧТ се появила кръв от осъщественото спрямо него телесно увреждане. Свадата била преодоляна едва след усилената намеса на свидетелите Я. и М. И.а, като след това всички се прибрали в апартаментите си. Тогава свидетелят Я. забелязал кръв по лицето и тялото на ЧТ, както и че фланелката му била скъсана, а очилата – счупени. ЧТ Л. бил притеснен от случката, страхувал се да не бъде бит отново и позвънил на телефон 112.

Входящото обаждане от страна на ЧТ е установимо и от писмо на дирекция „Национална система 112“, районен център 112-София, съгласно която лице, представящо се с неговите имена е позвънило в 02:04 часа от телефонен номер *****. Малко преди това, в 01:57 часа, от телефонен номер 02/****, е постъпило друго обаждане от лице, представящо се като В. И. (подс.). След това са отчетени още две входящи повиквания – от лице, представящо се като В. И. в 02:22 часа от телефонен номер 99900000000670492 и от лице, представящо се като Н. Л. в 02:29 от телефонен номер *****. Последното позвъняване било в 03:57 часа от телефонен номер 02/**** от лице, което не се представило.

Около два часа и няколко минути до кооперацията дошли полицаи от 01 РУ-СДВР, които били видяни през балкона от ЧТ и от свидетеля Я. и двмата отворили входната врата на служителите на реда. В апартамента на ЧТ продължавало да няма осветление. Полицаяте светели с фенерчета, докато снемали обяснения по случая – единият полицай светел на ЧТ Л., а другият – на свидетеля Я.. ЧТ помолил полицаите от 01 РУ-СДВР да ги закарат до полицейското управление, но понеже те му отказали, се наложило Л., заедно със свидетеля Я., да отидат пеша до районното управление, където била подадена жалба от ЧТ.

Свидетелят Я. придружил ЧТ на връщане до дома му, като останал да прекара нощта с него, тъй като последният изпитвал страх, че подс. И. можело пак да влезе, а освен това му било лошо. На сутринта св. Я. завел ЧТ до „Съдебна медицина“, за да бъде освидетелстван, тъй като в 01 РУ-СДВР така го посъветвали.

Съгласно справка на 01 РУ-СДВР за графика на дежурствата за месец февруари, 2018 г., от 08:00 часа на 24.02.2018 г. до 08:00 часа на 25.02.2018 г. на смяна са били служителите К., З. и З., а на смяна от 19:00 часа на 24.02.2018 г. до 07:00 часа на 25.02.2018 г. като АП – 17, съответно служителите И.н Б., Т.В. и А.. Видно от справка на 01 РУ-СДВР (л. 37 от първоинстанционното дело), на 25.02.2018 г. служителите И. Б. и Т. В. са посетили адрес, находящ се в гр. София, ул. „**** П“ *** по подаден сигнал. За случая св. И.н Б. е изготвил докладна записка.

След като полицейските служители напуснали процесната кооперация, през нощта на 25.02.2018 г. последвало ново обаждане в районното управление от семейство И.и, твърдейки, че телефонът на подсъдимия е изчезнал. Подс. И., придружен от свидетеля М. И.а, посетили 01 РУ-СДВР, където подали писмена жалба за изчезналия мобилен апарат.

На същата дата /25.02.2018 г./ в диапазона между 15, 16 и 17:00 часа, следобяд, в жилището на ЧТ дошъл свидетелят И.н Х., който работел като пазач на хижа „Витошко лале“ и се прибирал един-два пъти в седмицата. Свидетелят отсядал при ЧТ, поделяли си разходите. Свидетелят Х. установил, че по лицето на ЧТ има явни белези от физическо съприкосновение, като отляво лицето му било мораво и подуто, клепачът му бил притворен, имало следи от удар, а по врата имал белези от хващане или дране. Видял

хвърлената му на един стол скъсана тениска. На ЧТ му било гадно и кофти от случилото се през нощта.

След извършено освидетелстване от съдебен медик, за което било издадено съдебно-медицинско удостоверение № 64.02/2018 г. на 25.02.2018 г., на ЧТ били установени следните травматични увреждания: хематом на горния ляв клепач, притваряне на очната цепка; оток и кръвонасядане на лявата скулова област, оток и кръвонасядане на носа вляво; спряло кръвотечение от носа; разкъсно-контузни рани под вътрешния край на лявата вежда, до лявото крило на носа и на брадичката; кръвонасядане отпред на шията, които са получени в резултат от действието на твърди тъпи предмети, каквито характеристики имат и човешките ръце, свити в юмруци, и могат да се получат по начин и време, съобщени в предварителните сведения, които са му причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Издаден бил на частния тъжител болничен лист за три дни домашен режим с диагноза: травма на неуточнена част на окото и орбитата от д-р В. Я.. Приложен е и амбулаторен лист от прегледа, осъществен на 27.02.2018 г.

От назначената по делото СМЕ се установява, че при преглед в деня на съобщения инцидент 25.02.2018 г. на ЧТ обективно са установени и описани следните травматични увреждания: цепковидно разкъсно-контузна рана с дълговидна форма, с дължина 0,8 см, с изпъкване наляво, под вътрешния край на лявата вежда, съчетана с контузия с травматичен оток и кръвонасядане в тази област, в областта на горния ляв клепач и зоната над него към веждата, като отокът на клепача е водел до значително притваряне на лявата очна цепка; контузия с оток и кръвонасядане на лявата скулова (ябълчна) област; контузия с оток и кръвонасядане на носната пирамида в горните \square 2/3, 4-5 мм, непосредствено до лявото крило на носа; „подобна находка“ (разкъсно-контузна рана и контузия) по предна повърхност на брадичката, на около 1 см вдясно от срединна линия; продълговато кръвонасядане 0,5/5,5 по предната повърхност на шията, ориентирано косо, отляво надясно и отгоре надолу, като горният му край е на нивото на изпъкналостта на щитовидния хрущял, които описани травми са с характер да реализират критериите на медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Излага се, че всички описани при пострадалия травми са резултат от действието на твърди тъпи предмети и са причинени по механизъм на удар/и с или върху таки. и възможен механизъм на притискане. Травмите на лява

скула, горен клепач на ляво око и лява вежда, много добре може да се обясни с травмиране от удар, като малките разкъсно-контузни рани на вътрешен край на веждата и носната пирамида вляво говорят за изпъкващи тъпи ръбове на въздействалата контактна повърхност, като комплексът от наранявания се обяснявал със съобщеното от пострадалия, а именно с един удар със свита в юмрук ръка, нанесен в момент, в който пострадалият е бил с очила. Наличието на контузия и рана в областта на брадичката вдясно говори за нанесено второ травматично въздействие по механизъм на удар с неголяма травмираща сила. За кръвонасядането на шията при наличното описание, може да се направи извод за въздействие с малка травмираща сила, от предмет с ограничена по площ продълговата контактна повърхност, което може да е както от нанесен удар, така и да е получено по механизъм на притискане, например от яка на дреха при дърпане. Описаните мекотъкани травми са довели до болки и страдания, като от травмата на клепача е имало и функционални нарушения на зрението, поради притваряне на очната цепка, които последици отшумяват за период от около две до три седмици след инцидента. Не са били установени обективни медицински данни за това на 25.02.2018 г. ЧТ да е бил повлиян от действие на медикаменти, алкохол или упойващи вещества, но има свидетелски показания в насока той да е консумирал и да е бил повлиян от въздействие на алкохол. Налице са данни, че ЧТ Л. е регистриран с диагноза: гранд мал припадъци, както и че от 2002 г. насетне приема медикамент – Депакин, като не може да се прецени дали в деня на инцидента го е приемал и в какви дози.

Установява се от заключението по КСППЕ, че при освидетелствания В. И.но по време на инкриминираното деяние не е било налице афектно отреагиране. Касае се за силна отрицателна емоция, която е без параметрите и клиничните признаци на силното раздразнение /уплаха/, при което се приема, че е действал в улесняващо импулсивното реагиране състояние, а освидетелстваният Н. Л. е бил в състояние на обикновено /просто/ алкохолно опИ.не – в границите на средна степен, което е дало отражение върху поведението му в смисъл на премахване на задръжките и улесняване на импулсивното отреагиране.

Видно от допълнителната КСППЕ, не са установени данни за актуални психотични разстройства при освидетелствания В. И.. Няма основание да бъде прието наличието на физиологичен или патологичен афект, наличен към

инкриминирания период, като поведението му е било повлияно от преживяване на тревожност във връзка със сигурността на съпругата му и семейството му, както и страх от евентуалния развой на събитията. Емоционалните му изживявания нямат характеристика на физиологичен афект /силно раздразнение/.

Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от следните групи доказателства, доказателствени средства и способности за доказване, събрани в хода на съдебното следствие, проведено пред първоинстанционния съд: гласни доказателствени средства – обясненията на подсъдимия В. И. И., показанията на следните свидетели: Ю.К. Я., И.н И. Х., И.н А. Б., М. И.а И.а, Б. Г. И.а, С.А. Ч., Е.А.М., Т.К. В., Б.Ю. З., С.А. К., К.И. И., К.Р. З.; писмени доказателства и доказателствени средства – съдебно-медицинско удостоверение /СМУ/, писмо от дирекция „Национална система 112“, справка на 01 РУ – СДВР, докладна записка на полицейски екип, ведно с други документи, изпратени от същото районно управление, справка за съдимост; способности за доказване – заключенията по назначените експертизи, както следва: съдебномедицинската експертиза /СМЕ/ (л. 153 – 158 по делото), комплексната съдебно-психиатрична и психологична експертиза /КСППЕ/ (л. 193 – 207 по делото), ведно с допълнителната комплексна съдебно-психиатрична /ДКСППЕ/ (л. 226 – 231 по делото), както и съдебната фоноскопска експертиза /СФЕ/ (л. 253 -. 271 по делото).

Въззивният съд намира, че не са налице основания за ревизиране на изводите на първоинстанционния съд, които са направени при анализа на събраните по делото доказателства, тъй като последните са правилно оценени и кредитирани, за което са изложени и мотиви.

На първо място, съвсем резонно първоинстанционният съд не е поставил в основата на фактите приложената по делото медицинска документация, касаеща заболяванията на ЧТ Л., предвид че същата касае период, далеч преди инкриминирания, откъдето се явява и неотносима, а отделно описаните в нея здравословни проблеми на лицето не рефлектират по никакъв начин върху предмета на доказване в това производство, тоест не носят информативни данни нито касателно извършеното престъпление и участието на подсъдимия в него, нито за характера и размерът на вредите, причинени с деянието, още по-малко представляват обстоятелства, имащи

значение за отговорността на подсъдимия, включително и относно семейното му и имуществено положение – арг. от чл. 102 НПК.

По-нататък, по отношение на свидетелските показания, приобщени по делото, заслужава отбелязване фактът, че се очертават основно две групи свидетелски показания, съответно в интерес и полза на частното обвинение и такаИ., подкрепящи защитата. Съществува и отделна, трета група на показания, които не допринасят значително за разкрИ.не на обективната истина, доколкото показанията са дадени от полицейски служители от 01 РУ-СДВР, които често се сблъскват с такъв тип проблеми, а оттам и нямат много ясен спомен за конкретната случка от 25.02.2018 г.

Първоинстанционният съд се е доверил на показанията на свидетеля Я. в цялост, приемайки, че те са пълни, безпристрастни, последователни, логични и еднопосочни. Същите се подкрепят освен това и от приобщените към доказателствената съвкупност писмени доказателства и заключението по СМЕ. От целокупния анализ на устните доказателствени средства, събрани чрез разпит на свидетеля Я., ведно с останалите доказателства, установени по делото, следва единствено възможният извод, че получените наранявания върху тялото на ЧТ са вследствие на нанесени удари от страна на подс. И.. Разказът на свидетеля действително звучи правдиво и обективно, още повече, че самият той изнася и информация, която не е в интерес на неговия познат Л., а именно, че последният му се скарал, когато свидетелят се извинил на подсъдимия за вдигнатия силен шум. Това показва, че свидетелят изнася всички обстоятелства, имащи отношение към процесния случай, а последното говори, че той е изцяло обективен и неповлиян в разказа си от отношенията си с ЧТ.

Думите на свидетеля Я. се потвърждават и от показанията на свидетеля Х., който е придобил преки впечатления за начина, по който е изглеждал ЧТ, непосредствено след инцидента. Свидетелят Х., действително споделя, че понякога /когато не охранява хижа „Витошко лале“/ отсяда, за да пренощува при ЧТ, но не се установява двамата да са в близки отношения, а още по-малко да са роднини. Това обстоятелство оправдава съда да се довери на неговите показания, без да подхожда критично на тях, след като не се установява евентуална предубеденост на свидетеля. Отделно, фактите, които свидетелят Х. е възприел лично спомагат за разкрИ.не на обективната истина,

затвърждавайки изводимото от останалата писмена доказателствена съвкупност и по-конкретно отразените в СМУ и СМЕ увреждания на телесната цялост на ЧТ.

По отношение на втората група свидетели, които излагат твърдения в интерес на защитата. Първоинстанционният съд е коментирал, че от изнесеното от свидетелите Б. И.а и София Ч. не се установяват правно релевантни факти, доколкото свидетелят Ч. не е пряк очевидец на скандала, а само е възприела разменените на висок тон реплики между ЧТ Л. и подс. И.. Отделно, самата Ч. сочи, че нейното собствено семейство е било в конфронтация с ЧТ по причини, идентични с тези, създали и процесната разправа. Казаното от свидетеля Б. И.а също не разкрИ. факти, които да допринасят за разкрИ.не на обективно случилото се, с изключение на възприетите наранявания върху тялото /ръката/ на дъщеря си – свидетеля М. И.а. Свидателят Б. И.а, подобно на свидетеля Ч., говори за ЧТ Л. с известна неприязън, доколкото последният им нарушавал спокойствието, вдигайки силен шум в кооперацията. Предвид естеството на отношенията между двамата свидетелстващи поотделно с ЧТ и с оглед на споделеното от тях, въззивният съд, също както и първоинстанционният такъв, е на мнение, че техните показания не допринасят за установяване на главния факт в частното производство. На показанията на свидетеля М. И.а /съпруга на подс./ районният съд се е доверил частично, понеже в едната си част те са в пълен унисон с останалата доказателствена маса по делото. Правдиви, следователно, са твърденията й, че на инкриминирата в частното обвинение дата и място са се развили твърдяните събития – създаване на силен шум от страна на ЧТ, който е разпалил гнева на съпруга й /подс. И./, спиране на електроподаването до ЧТ от нейния съпруг, както и избухналата между двамата мъже словесна и физическа разправа. В другата част обаче поддържаното от нея се явява голословно заявено и доказателствено необезпечено. Основателно съдът не е кредитирал в тази част показанията й, още повече, че наистина свидетелят М. И.а се явява заинтересована от изхода на спора, доколкото подсъдимият е нейн съпруг. Поради наличието на причини от субективен и емоционален характер, законодателят е дал възможност на близките на обвиняемия/подсъдимия да откажат да свидетелстват, съгласно чл. 121 от НПК, както и да разполагат с възможността да не дават показания за конкретни обстоятелства, които биха zlepоставили тях или него /подс./ - арг. чл. 121, ал.

1 НПК.

Досежно показанията на третата група свидетели /полицейските служители от 01 РУ – СДВР/, въззивният съд, както коментира вече по-горе, споделя умозаклучението на първата инстанция, че тези свидетели, поради естеството на работата си не успяват да въведат много информативни данни в делото чрез показанията си. Така свидетелят С. К. сочи, че няма никакъв спомен за процесния инцидент. Информация за случая не разкриват и колегите му свидетелите К. И. и К. З.. Свидателят Т.В. също посочва, че като командир в 01 РУ – СДВР често получава сигнали от адреси, находящи се на ул. „**** П“, но спомен за конкретния случай няма. Свидателят Е.М. също е доста пестелив в изложението си, като единствено съобщава, че е виждал подсъдимия И., но предвид че през районното управление минават множество хора, не може да каже нищо повече. Единствено свидетелят И.н Б., и то след предявяване на изготвена от него за случая докладна – записка, обяснява, че си спомня за междусъседския скандал, липсата на ток в единия апартамент и светенето с фенерчета в него.

Ноторно е, че обясненията на подсъдимия И. са освен доказателствено средство, още и средство за защита, поради което същите следва да се ценят с особено внимание. Подсъдимият е правдив в по-голямата част от съобщеното, а именно относно спорадичните прояви на ЧТ, създаващи суматоха и шум в кооперацията, силната музика, която последният пускал, както и конкретно за инцидента от 25.02.2018 г. Нещо повече, подсъдимият дори не отрича за нанесен от него удар върху тялото на ЧТ, като единствено оспорва броя и механизма на нанесените удари, както и кой е бил инициатор на скандала. Доколкото обаче оспорените от него обстоятелства не са подплатени с обективни доказателства, същите разумно не са кредитирани от районния съд.

Вида и броя на причинените на пострадалия ЧТ телесни повреди съдът изведе от заключението на съдебномедицинската експертиза на вещото лице д-р Ц.Г., като отчете, че експертното мнение е дадено въз основа на специалните знания и опита на експерта и не е оспорено от страните. Причинените на пострадалия увреди са дефинирани в съвкупност като реализиращи критериите на медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

От заключението по КСППЕ пък се установява, че у подсъдимия И. към релевантния момент на случката от нощта на 25.02.2018 г. не е било налице афектно отреагиране. Касае се за силна отрицателна емоция, която е без параметрите и клиничните признаци на силното раздразнение /уплаха/. Приема се, че лицето вероятно е действало в улесняващо импулсивното реагиране състояние, предвид негативната емоция и характеровата му структура. Горното се подвърждава и от заключението по ДКСППЕ, където се констатира, че при подсъдимия И. няма основание да бъде прието наличието на физиологичен или паталогичен афект, наличен към инкриминирания в частното обвинение момент. Поведението му е било повлияно от преживяване на тревожност във връзка със сигурността на съпругата и семейството му, както и от възможния изход от конфликта, но емоционалните му изживявания нямат характеристика на силно раздразнение, т. нар. „физиологичен афект“.

При коректно възпроизведена фактическа обстановка, районният съд е направил правилни изводи от правна страна относно пълната доказаност на обвинението по чл. 130, ал. 1 от НК.

От обективна страна на 25.02.2018 г. подсъдимият В. И. е причинил на тъжителя Н. Л. лека телесна повреда, изразяваща се в следните увреждания: цепковидна разкъсно-контузна рана, контузия с оток и кръвонасядане на лявата скулова /ябълчна/ област, контузия с оток и кръвонасядане на носната пирамида, разкъсно-контузна рана и конрузия по предната повърхност на брадичката и продъговато кръвонасядане по предната повърхност на шията. От заключението на съдебномедицинската експертиза е видно, че се касае за кратковременно разстройство на здравето, изразяващо се в леко увреждане на анатомическата цялост на организма или тъканите, както и по-леки изменения във физиологическите функции, извън болката и страданието и извън случаите на тежка и средна телесна повреда. Налице е причинно-следствена обвързаност между деянието на подс. И. и уврежданията по тялото на ЧТ Л.. Реализирана следователно е била медикобиологичната характеристика на телесната повреда по чл. 130, ал. 1 от НК, като травматичните увреждания са причинили на тъжителя временно разстройство на здравето, неопасно за живота. В този смисъл е и задължителната за съда практика на ВС, обективирана в Постановление № 3 от 27.IX.1979 г. на Пленума на ВС.

От субективна страна деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл. Подсъдимият И., който е наказателно отговорен субект, притежаващ нормална физическа и душевна зрялост, е предвиждал обществено опасния характер на деянието си, съзнавал е настъпването на обществено опасните последици, а чрез нанесените от него юмручни удари в областта на лицето на пострадалия е очевидно, че е целял и настъпването на съставомерния резултат.

Правилно районният съд е преценил, че в конкретния случай реторсията не може да намери приложение. Макар че най-вероятно при телесното съприкосновение между подс. И. и ЧТ Л., двамата взаимно са си причинили телесни увреждания, по съдържание и вид причинените увреждания са засегнали в различна степен анатомичната цялост и физиологичните функции на организма. Така вследствие активното и целенасочено поведение на подс. И., на ЧТ Л. е причинена лека телесна повреда, причинила му временно разстройство на здравето, неопасно за живота, а като резултат от неправомерното поведение на самия тъжител към подсъдимия, последният не е получил никакви съставомерни наранявания на телесния си интегритет. От обясненията на подсъдимия става видно, че ЧТ единствено се е опитал да му нанесе удар : „посегна да удари дали мен /подс./ или М., в суматохата не става ясно“. Нормата на чл. 130, ал. 3 НК постановява, че в случаи на нанесени леки телесни повреди, без значение от кой вид – по чл. 130, ал. 1 НК или по чл. 130, ал. 2 НК, ако пострадалият е отвърнал веднага на дееца със също такава по вид телесна повреда, съдът може да освободи и двамата от наказание. Понеже и втората инстанция намери, че пострадалият не е извършил виновно общественоопасно деяние, което да е обявено от закона за наказуемо, то и институтът на реторсията по чл. 130, ал. 3 НК се явява практически неприложим.

При преценката за възможното приложение на чл. 132 НК, правилно първостепенният съд е приел, че отправените словесни нападки и неблагопристойни обиди към подсъдимия и към неговата съпруга – свидетелят М. И.а, не могат да бъдат приравнени на насилие или противозаконно действие по смисъла на обсъжданата разпоредба. Респективно, поведението на ЧТ не може да бъде основание да се приложи привилегирования състав, още повече че предизвикателното и арогантно поведение на ЧТ е в резултат на предприетите от страна на семейство И.и

първоначални действия по прекъсване на електроподаването до апартамента му.

По отношение на възраженията на защитата касателно застъпената приложимост на института на неизбежната отбрана по чл. 12 от НК, поддържани и пред настоящата съдебна инстанция. Обосновано районният съд е приел, че действията на подсъдимия И. не са предприети в условията на неизбежна отбрана. Съгласно задължителните за съдилищата указания в Постановление № 12 от 29.11.1973 г. на Пленума на ВС неизбежната отбрана изисква непосредствено и противоправно нападение от човек, което да е започнало и да не е прекратено. Изрично е посочено, че неизбежна отбрана не може да се допусне при предполагаемо, бъдещо или завършено нападение, защото такова в момента обективно не съществува. В случая от събрания по делото доказателствен материал не се установи да е имало нападение от страна на ЧТ Л. спрямо подсъдимия, което да е застрашавало личността на последния и да е наложило той да се отбранява. Не се установява от целокупния доказателствен материал и подсъдимия да е действал заради вътрешна потребност да защити от непосредствено противоправно нападение личността на неговата съпруга. Напротив, дори подс. И. сам споделя, че той е застанал с лице към ЧТ и с гръб към съпругата си. Следователно няма как ЧТ да е посегнал да удари жената на подсъдимия – свидетеля М. И.а, доколкото тя изобщо не е била в обсега и периметъра на досег на ЧТ, а освен това, за да достигне до съприкосновение с нея, на първо място тъжителят е следвало да преодолее самия подсъдим. Обясненията на подсъдимия в тази посока се явяват неистинни и единствено негова защитна теза. Поради това не може да се приеме, че подс. И. се е защитававал срещу започнало нападение и е действал в условията на неизбежна отбрана, а оттам и обсъждането на някоя от хипотезите на превишаване пределите на неизбежна отбрана е безпредметно.

Законосъобразно районният съд е приел, че са налице предпоставките на чл. 78А, ал. 1 НК за освобождаване от наказателна отговорност на подс. И.. За извършеното от него умишлено престъпление санкционната част на нормата на чл. 130, ал. 1 от НК предвижда наказание лишаване от свобода до две години или пробация. От престъплението не са причинени имуществени вреди. Подсъдимият не е осъждан, като макар същият да е освобождаван от наказателна отговорност по реда на Глава VIII, раздел IV от НК през 2002 г.,

последното не препятства повторно приложение на чл. 78а НК с оглед изминатия период от време. Правото на повторно освобождаване от наказателна отговорност на основание чл. 78а от НК е признато в т. 4 от ППВС № 7/85 г. Съгласно т. 7 и т. 8 от ТР № 3/2014 г. на ОСНК, на ВКС необходима предпоставка за повторно освобождаване от наказателна отговорност на основание чл. 78а от НК е последователното изтичане на давността за изпълнение на глобата (двугодишен срок по чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН, когато за събирането и в срока по чл. 82, ал. 1 ЗАНН е образувано изпълнително производство и тригодишен, когато не е образувано изпълнително производство – арг. чл. 82, ал. 4 вр. ал. 1 от НК) и едногодишния срок по чл. 86, ал. 1, т. 3 от НК. Следователно, след изтичането на три/четири години от влизане в сила на акта, с който се прилага нормата на чл. 78а от НК, за лицето се разкрива отново възможността за прилагане на коментирания институт. Доколкото от 11.06.2002 г. /влизане в сила на акта, с който подс. И. е освободен от наказателна отговорност/ насетне до момента са минали потчи десет години и половина, то и съвсем законосъобразно районният съд е пристъпил към приложението на чл. 78а от НК.

Районният съд е изложил мотиви за причините, поради които е счел, че отмерената глоба от две хиляда лева е санкция, годна да изпълни целите по чл. 36 от НК. Въззивният съд на свой ред също приема, че в този размер административното наказание е съответно на степента на обществена опасност на деянието и личната опасност на подсъдимия. В тази връзка към снижаващите отговорността фактори, освен посочените от първия обстоятелства, СГС причисли и липсата на данни за други сигнали или оплаквания срещу него във връзка с местоживеенето му в процесната кооперация, както и предизвикателното поведение на ЧТ Л., което наред с всичко останало не се характеризира като спорадично такова, а тъкмо обратното - представлява негов стереотип. Тези обстоятелства, наред с посочените от първия съд – чисто съдебно минало, изключително добри характеристични данни и трудова ангажираност, действително обуславят определяне на наказание малко над минимума на санкцията, предвидена в чл. 78а от НК.

Съгласно правилото на чл. 189, ал 3 НПК, когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото,

включително адвокатското възнаграждение и другите разноски, направени от частния тъжител, ако е направил такова искане. Пред първата инстанция ЧТ Л. е реализирал разноски в размер на 1013,90 лева, видно от приложените по делото доказателства – вносна бележка за заплатена държавна такса за инициирането на производство от частен характер и договор за правна защита и съдействие от 17.06.2018 г., сочещ платена сума в брой в размер от 1000 лева за адвокатски хонорар, служещ като разписка за заплатената сума. Сторени са още разноски в размер на 1995,90 лева за заплатени възнаграждения за вещи лица по допуснатите пред СРС експертизи /СМЕ, КСППЕ, ДКСППЕ и СФЕ/, като разходите са били за сметка на бюджета на съда. В този смисъл районният съд законосъобразно и обосновано е разпределил отговорността за разноски по водене на делото.

Въззивният съд констатира, че за въззивното производство са направени разноски за оказано правно съдействие и защита пред въззивната инстанция от процесуалния представител на тъжителя – адв. И. С., САК в размер на 1000 лева. Доколкото и пред настоящата инстанция са ангажирани доказателства, установяващи действително сторени разноски за адвокатски хонорар /виж л. 23 от въззивното производство/, то същите следва да му бъдат присъдени.

Цялостната служебна проверка на решението на първата инстанция не констатира неправилно приложение на материалния закон или съществени нарушения на процесуалните правила, с оглед на което съдебният акт следва да бъде потвърден.

Така мотивиран и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 20225506 от 23.12.2021 г., по НЧХД № 12798/2021 г., Софийски районен съд – Наказателно отделение (СРС-НО), 19-ти състав.

ОСЪЖДА подсъдимия В. И. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „Княз А. I“ № 10, **, ****, ап. № 8, да заплати на основание чл. 189, ал. 3 НПК на Н. В. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „**** II“ ***, сума в размер на 1000 /хиляда/ лева, представляваща разноски за адвокатско

възнаграждение, сторени пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____